

Neděle 6. po sv. Trojici

J6, 60-71

11.7.2021

Pozdrav:

Milost vám a pokoj od Pána našeho Ježíše Krista.

Introit:

Hlas toho, jenž praví: „Volej!“

I otázel se: „Co mám volat?“

„Všechno tvorstvo je tráva a všechna jeho spolehlivost jak polní kvítí.

Věru, lid je pouhá tráva.

Tráva usychá, květ vadne, ale slovo Boha našeho je stále navěky.“

Píseň: 176

Čtení: Iz53,4-12

Píseň: 251

Kázání: J6,60-71

Zástupy, Židé a nyní učedníci poslouchají Ježíše. Zástupy se nasýtily chlebem, který nalámal Ježíš. Chlebem, který Ježíš lámal a žehnal mu. Židé, jedna část zástupu, jsou pobouření řečí o žvýkání Ježíšova těla a pití jeho krve.

Nyní na řadu přicházejí učedníci. Jak učedníci přijmou řeč o žvýkání těla a pití Kristovy krve? Jak my tuto řeč, toto mluvení, přijímáme? Budeme jako zástupy, nebo jako Židé, nebo jako těch zbylých dvanáct, s tím, že jeden z nás třeba Krista zradí?

Tedy mnozí z učedníků jeho, slyševše to, řekli: Tvrdat jest toto řeč. Kdo ji může slyšeti? Učedníci, na rozdíl od zástupů a Židů, se neptají Ježíše, jak se může stát, že tělo a krev se stane pokrmem věčným, který nás lačné nasytí. Ptají se po tom, kdo vlastně tuto řeč nejen zaslechne, ale kdo tuto řeč si přivlastní. Opravdu jde do tuhého. Zástupy a Židé jsou ti tam, zbyli jen učedníci. A ještě se bude třídit. Ještě někdo z této skupiny odpadne.

Tvrda jest toto řeč. Opravdu tvrdá řeč, která mluví o oběti lásky, která mluví o smrti, o lidském selhání, lidském hříchu. Kdo ji přijme? Kdo na sobě nechá svou neschopnost k životu? Kdo vyzná a přijme Kristovu oběť bez toho, aniž by si myslel, že hřích se jej netýká? Kdo z dospělých rád přizná svoji odkázanost, vydanost, svoji bezmoc?

Ale věda Ježíš sám v sobě, že by proto reptali učedníci jeho, řekl jim: To vás uráží? Bůh a vtělený Ježíš, ti nepotřebují, abychom vysvětlovali, jak to vlastně myslíme. Bůh ví, ví i Ježíš, jaké je lidské srdce, jaká je lidská mysl. Lidé, ti se dají krásnými slovy obalamutit. Ježíš jde přímo k jádru věci. Co vás pohoršuje na této zprávě? Co je to doslova za skandál, poprask ve vás, když pomyslíte na oběť, když pomyslíte na smrt? Co je nad obětí pro člověka tak pohoršlivého? Možná kdyby se ta oběť obešla bez kruté smrti na kříži. Možná kdyby ta oběť byla vykonána jen za ty vrahy, zloděje, smilníky a nevěrníky. Možná kdyby ta oběť byla jen trochu více vysvětlena, aby se dalo věřit.

Co pak, kdybyste uzřeli Syna člověka, an vstupuje, kdež prve byl? Duch jest, jenž obživuje, těloť nic neprospívá. Slova, kteráž já mluvím, Duch a život jsou. Tak jak je to? V předešlých verších Ježíš dává velký důraz na tělo, které máme žvýkat, a nyní říká, že tělo nic neprospívá. Věřím, že Ježíš učedníky, ale i nás, vrací na samý počátek stvoření. Tělo bez Božího dechu, který je nám dán, opravdu nic není. Teprve Duch, který obživuje, je motorem našeho života. Tehdy se náš život stává živým. Ježíš učedníky připravuje na to, že tělo, které bude položeno do hrobu, nikoli ožije, ale Duch Boží jej povolá k životu.

Ten velký skandál, o kterém Ježíš mluví, je právě v kříži, který je vyvýšen nad našimi životy. Skandál a pohoršení je nad tím, že skrze smrt přichází život. Skandál a pohoršení je nad tím, že někdo na sebe vezme utrpení jen proto, aby druhý mohl žít. Jak už jsem řekla, učedníci nespekulují o tom, jak se to vše může stát. *Mnohým z učedníků* leží v žaludku slova o tom, že jejich život závisí na muži, který dělal znamení, nasýtil je. Nyní *mnozí z učedníků* přemýšlí o tom, zdali Ježíšově řeči uvěřit.

A z toho mnozí z učedníků jeho odešli zpět, a nechodili s ním více. Okruh uvěřivších se ztenčuje. Opravdu hrozná řeč. Věřit v Ježíše jako výjimečného člověka, který ohnul svým sociálním, mravním a humanitním pojetím společnost, je možné. Věřit v Ježíše jako mravní normu, to jde. Uvěřit zprávě z Izajáše, kterou jsme četli jako prvé čtení, je opravdu těžké. Bez pomoci Božího zavolání a táhnutí za sebou bychom jen těžko uvěřili.

Tedy řekl Ježíš ke dvanácti: Zdali i vy chcete odjít? I odpověděl jemu Šimon Petr: Pane, k komu půjdeme? A ty slova věčného života máš. Ježíš se ptá. Ptá se svých učedníků, svých následovatelů, tedy i nás. I vy chcete? Zbylo vás málo? Zvykněte si na to, kteří se nepohoršíte nad zprávou o ukřižovaném, kteří se nepohoršíte nad žvýkáním jeho těla a pitím jeho krve. I vy ...?

Za všechny učedníky, ale i za nás odpovídá Šimon Petr. Nic nebylo z Ježíšova postavení. Je to pořád Pán, tedy samotný Bůh. Jako by Petr říkal: nenalezli jsme nikoho, kdo by stál za to, abychom jej nejen následovali, ale k němu neustále přicházeli. Nenašli jsme nikoho, ve kterém by byl dar života. Nenašli jsme nikoho, který by nás neustále svými slovy o věčnosti povzbuzoval ve chvílích bolesti, zkoušek, osamocení, ve chvílích, kdy jsme zděšeni ze své hříšnosti. Slova o věčnosti nás posilují i ve chvílích, kdy jsme zděšeni nad tím, co dovede lidský hřích.

A my jsme uvěřili, a poznali, že jsi ty Kristus, Syn Boha živého. Šimon Petr zde odpovídá nikoli v ich formě, já. Šimon Petr vyznává za celou církev těch, kteří přicházejí za Ježíšem a chtějí jít v jeho doprovodu, tak jako první učedníci.

Pane, dej, abychom tajemství Syna Boha živého nejen poznali, ale i uvěřili. Pane, dej, aby tajemství oběti, nasazení pro druhého, nás naplňovalo touhou po tobě.

Amen.

Píseň: 346

Poslání:

Když neodejdu, Přímlovce k vám nepřijde.
On přijde a ukáže světu, v čem je hřích, spravedlnost a soud:
Hřích v tom, že ve mne nevěří;
spravedlnost v tom, že odchází k Otci a již mne nespasí;
soud v tom, že vládce tohoto světa je již odsouzen.

Požehnání:

Bože, smiluj se nad námi a požehnej nám.
Zasvět obličej svůj nad námi, tak aby poznali na zemi cestu tvou,
mezi všemi národy spasení tvé.
Požehnání svého uděliž nám Bůh, Bůh náš.
Požehnej nás Bůh, a bojtež se jeho všechny končiny země.

Píseň: 672